

Dumitru Dumitrescu

ÎN OCHIUL FURTUNII

Iubite cititorule,

căzut probabil în văltoarea de idei a cărții, nu te lăsa furat de unda înșelătoare a acesteia ci, așează-te comod în culcușul gândurilor de pe retina ochiului minții tale, deoarece numai acolo îți vei regăsi echilibrul interior.

DUMITRU DUMITRESCU

ÎN OCHIUL FURTUNII

Tehnoredactare: Dumitru DUMITRESCU
Editor: Dragon Mihai NEDELCO
Machetare grafică: Dragon Mihai NEDELCO

Copyright© 2019 Dumitru Dumitrescu
Toate drepturile rezervate autorului și editurii ȘTEF

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DUMITRESCU, DUMITRU

În ochiul furtunii / Dumitru Dumitrescu. -
Drobeta-Turnu Severin : Editura Ștef, 2019

ISBN 978-606-991-240-9

821.135.1-31

DUMITRU DUMITRESCU

ÎN OCHIUL FURTUNII

2019

OP 4 CP 401
Drobeta Tr.-Severin
Tel: +40 744 495 186
web: www.editurastef.com
e-mail: office.editurastef@yahoo.com
office.editurastef@gmail.com

ISBN: 978-606-991-240-9

Moto:

“Dacă simțim o repulsie față de ceva anume, eu cred că ar fi obligatoriu necesar să luăm în calcul și beneficiile unui astfel de experiment.”

ARS-POETICA

Tulburător, din codri de pe dealuri
Adie-n vânt miresme nefirești,
Surâzătoare astrele cerești
Scânteii de foc îmi flutură la geamuri;
Lumina lor de, fapt, nepământeală
Cu gingășii ce nu s-au mai văzut,
Într-un context de zbor neîntrerupt
Nu m-au lăsat să-așez geană pe geană
Ca să admir prin sticla-ncețoșată
Un fel de rai cu-aureole albe,
Visând în somn păgâne nimfe dalbe
Gândesc să-alint o zână speriată;
Ah, ce păcat, că visul mi-e aiurea
Doar năzăriri iscate de regrete
Stelele-n cer, cumva, să mă desfete
Printre-amintiri mi-au înflorit pădurea;
Apoi viori din codri-ncep să cânte
Pe un tempou de vals înălțător,
Saltă-armonii din Do, în Fa major
Gata oricând, orice să mi se-ntâmples!
Surâzătoare astrele cerești
Mă ispitesc cu-aleanuri nefirești.

PREFAȚA

Anii trec precum secunda
de mai vrei să-i vezi odată,
Un clipit de ochi și-atâta-i
aparenta lor durată;
La sublimul act al vieții
Dumnezeu ne-a scris prefața
Într-un mod oarecum straniu:
în ea încifrată viața
S-o-nțelegem pe-ndelete
de vom fi cu cartea-n mână
Vom vedea că pare-ntoarsă:
prima pagină-i la urmă
Răsfoind... și-i foarte logic:
filele date-ntr-o parte
Să ne scoată la iveală
amintirile uitate;
După-aceea, ochii minții
căzuți într-o zăpăceală
Vor citi cu de-amănuntul
nu, așa, la repezeală
Reținând una sau, alta,
curioasa noastră fire
Grabnic să își afle soarta
nu știu dacă este bine!
Poate fi o nebunie
să știm ce-i scris în prefață.
Apoi, cum? Din ce postură,
întrucât prin semnătură
Dumnezeu a dat o lege
ca doar de-un clipit să fie,
Aparenta noastră viață!

DIABOLICA SĂMÂNȚĂ

Prevăd un bum al lumii austere
Cu-ncrengături în stirpea pământescă,
Sub manta gri a scoarței cerebrale
Un nerv rebel mi-e gata să plesnească;
Nu vă mai spun de iarnă c-a fost lungă
Ori a fost frig, ce știu, puțin mai lesne
Ca alte dăți și că-a trecut, mă bucur:
Opt luni la rând nu voi mai sparge lemne.

Ce e mai rău, se-nnoouează cerul,
Ne pleacă-n zări trăsurile cu stele,
De ce se duc, au alt destin probabil
Orânduie. Să facă ce vor ele!
Încurajați cu-aceleași baliverne
Spuse răsând de guvernării „cool”,
Că ne vor da o bună rânduială
Nu cred nimic, ne mint în ochi, vă jur!

Determinant e factorul genetic
Care-ntre timp perpetuând besmetici,
De peste-un veac prin false revoluții
Au transformat capriciile-n etici.
Nu sper nimic chiar dacă-i primăvară
Mereu se-nvârte ostia cerească,
Nepregătiți de ce va fi să vină
Mi-e frică doar de stirpea pământescă

Cu-apucături din ce în ce mai rele
Intrate-adânc în sânge și-n conștiință,
Orânduieți pe dogme tranzitorii

Ce simt acum e doar o consecință
A unui rapt cu-ncrengături sinistre
De arhetip bine lucrat în eră,
Spre-a-și înmulți diabolica sămânță
A împânzit întreaga zoosferă;

x

Un nerv rebel mi-e gata să plesnească,
Prevăd un bum al lumii austere,
- Priviți în jur, se-nnouează cerul,
Ne pleacă-n zări trăsurile cu stele!

PRIVEGHI

Pleoapa minții îmi închide
Ochii zării albăstriei,
Lampadarul după uşe
Corbi de umbre jucăuşe
Desenează: stoluri, stoluri
Pe podea și draperii;

Dintr-un colț pustiu al nopții
Luna candelă-n priveghi,
Prin fereastra de la baie
Și-a trimis o cucuvaie
Emisar, o noapte-ntregă
Să-mi cobească la urechi.

În culcușul meu de gânduri
Liliecii dau năvală;
Din ascunzători imunde
Pe considerente sumbre

Visele-mi să le vâneze
Zboară-n orb, la repezeală

Fiindcă-i deranjeaz-un greier
Venit și-el pe negândite,
Mititelul pus pe glume
Negricios ca un tăciune
De sub scânduri, prin podea
Cântă-ntr-una din elite.

VODEVIL

Dup-o noapte nedormită
o romanță-mi umple cerul
Cu arpegii vapoase
pe a zilei promenadă,
Meloman arcuind mâna
curios să-i prind misterul
Dirijând, în volt-a patra
am lovit o balustradă.

Întâmplarea mă deprimă:
nu mă așteptam ca mâna
S-o ia razna după-acorduri
dulci, armonice, divine,
Beat de cer, atent la tempo
și-ndârjit bate-mă-ar vina
N-am simțit când, o nălucă...
a trecut pe lângă mine!

Elegantă, grațioasă,
 într-o rochie de mireasă
Muza mea plină de farmec
 statuetă de porfir,
Creionând cu mâna vise
 eu, prin unda vapoasă
Dirijând i-am atins trupul...,
 ca o purpură de Tyr.

AVATARUL

De ce exist,
Te rog să-mi spui, Părinte,
Ce ai de gând cu mine și, de-ți pasă?
Neavând somn prin labirintul vieții
Neconținut deasupra-mi stai de pază
Ca să mă-ndrumi spre zorii dimineții
Până la locul nașterii ce-mi fu,
Moment sublim de retrăiri profunde
Cu strălumini pe veacul ce trecu.
Retranslatând aceleași vechi deprinderi
Pe-un nou concept, de-altfel avatar
Evoluând în propria-mi menire
Schimbând din mers măsura la tipar
Îmi tot străbați cu pronia lăuntru
Până-n rărunchi, ce aspră tremurare!
Pusă zălog la drum întreaga-mi carne
Vibrând în strat și-ntinerind prin stare
Veșnic să fiu, îți mulțumesc Părinte,
Fiindcă exist! Tu, asta îți dorești...
Indiferent ce greutatea m-or paște
Frică nu-mi e. În mine știu că ești.

PLÂNGI, ÎN GÂND!

Uneori amintirile noastre
mă cuprind pe-unde sunt
La-ntâmplare,
între data de-atunci și de astăzi
Timpul a stat, încă mai stă și mă doare.

Un răstimp mărginit de-ntuneric
m-a supus unui vraf
De tăceri,
blestemați la diverse adrese
Benevol, am căzut prizonieri;

De-am greșit, de-ai greșit, încă nu știu
cine-a vrut ca din drum
Să ne-ntoarcă,
îți aud și acum hohotitul...
Într-un plâns de regret lângă poartă.

Uneori mă apucă-amețeala
izgonit de cu zori
Ca o fiară,
până azi nu-nteleg de ce mie
Mi-a fost dat să rămân de ocară

Și să fug speriat de-ntuneric
ca și când întâmplare,-a
Fost ieri,
cu himere să lupt, nu e cazul...,
Nici nu vreau să îți fac neplăceri.

Bănuind că-amintirile noastre
te cuprind pe-unde ești
Și te dor,
Ca să scapi ai un leac la-ndemână:
- Plângi în gând! Și-ți va fi mai ușor.

TUNELUL

Până să-aflăm ce gust are eterul
Într-un tunel vom fi aduși cu toții,
Dacă fricoși vom căuta piloții
Care susțin deasupra-n zbranțuri cerul
Evoluăm, căci galeria urcă
Așa simt eu, se unduie-n mișcare,
Că-am reumatism la ambele picioare
Pășesc greoi... și asta mă încurcă.
Pentru-a răzbi îmi trebuie-o speranță,
Orbecăind o rătăcesc prin minte,
Scufundător cu brațele 'nainte
Ca să respir, voi sta la suprafață
Așa cum pot, pe cursul ascendent
Unui vârtej abia format de lavă,
Coș de vulcan mi-e drumul către slavă
Până în vârf să-ajung, indiferent
Ce vor ceilalți, probabil, să mai steie
La câte-un chef cu surle și pelin,
Îndrăgostiți de dulcea melopeie
Îi înțeleg, căci toate-au un destin
Oricum ar fi, spre cer mărșăluind
Chiar și în vârf, tunelul
Nu se-ncheie!

ÎNTRE NOI PUSTIUL

Între noi a crescut pustiul
Dincolo de marginea suportabilității
Omenеști, fără să ne dăm seama;
Nu văd pe nimeni îngrijorat
Și nici că va fi cineva
Care să răspundă
Pentru greșelile personale
Scoase la iveală de diagnoza lucrurilor
Realizate împreună.
Peste noi s-au revărsat
Urgiile întunericului
Anume să ne risipească
Și ca besmeticii să fugim de urât
Doar, doar, să nu ne mai vedem
Dacă s-ar putea...
Niciodată!

De asemenea,
Am construit mănăstiri
Din lespezi mari de piatră
Cu dorința să fim așezați
Separat, fiecare în câte una;
Așa am ajuns să punem capăt
Zâmbetelor, bucuriei,
Foșnetelor sufletului,
Firelor de lumină
Ce ne aprindeau odată
Felinarele inimii

Și chiar privitului pe furiș
Unul la celălalt pentru vreun lăstar
Încă neodrâslit de iubire;
Ce-mi pare rău, este faptul
Că la poarta mănăstirilor
Din cartierul pustiului
Aflat la marginea
Suportabilității omenești,
În momentul de față
Nu mai bate nimeni...
Nici măcar dorul !

PÂNĂ LA SFINȚI

Și se făcea că mă plimbam
cu pași mărunți prin stele
Atent la drum să nu ating
vreuna dintre ele,
Nu-i de mirare că-am ales
să nu mă-abat din cale,
Văzând cum zărilor se pierd
în hrube siderale.

N-am cum de-altfel să-mi explic
ce dor m-a prins, mă duce,
Pe contrasens privind 'napoi
doar urma îmi străluce
Ca un ecou întârziat
de aștrii-n neant feerici,
Să pot călca în depărtări
pe turla de biserici.

Fiindcă-ntreg drumul e un râu
ce din străfunduri vine,

Izvoarele-i de peste tot
să se reverse-n mine
Miere și păcură-mi stătea
pe buze setea crudă,
Că n-am putut să beau un strop
era să mor de ciudă!

Din lumea celor adormiți
pe slava din izvoare
M-a săgetat ca un fior
cumintea răsuflare,
O armonie de tăceri
plutind pe unda rece,
Să nu o tulbur și mai mult
am stat, s-o văd cum trece;

Atunci din haos au zburat
cu aripile-ntinse
Cohorte mari de serafimi
spre astrele aprinse
Să mă atragă-n stolul lor
așa sperau, că poate
Voi fi drumetețul ancestral
de hăituit prin noapte;

Astfel că-n grabă m-am întors
înfricoșat din stele
Atent la cruci să nu lovesc
vreuna dintre ele,
Nu-i de mirare că pe drum

o turlă m-a strigat:
- Ferește-te, că-ntregul rai...
de cruci e presărat.

DIHOTOMUL

Încarcerați prin aspre directive
Intenționat anume să ne-asmută
Într-un conflict cu forțele-opresive
De pe traseu ca vitele-n derută,
Aș da orice, fricoșii să îndure
Ingratele înfrângeri fără luptă!
Nu-mi pot striga nemulțumirea-n stradă
Și nici lozinci să flutur, nu îmi place,
Purtați de nas ca boii, la grămadă
De indivizi cu ștaif, la patru ace
În fața lor am să-mi desfac cravata
Și-am s-o agit ca flamura de lance.
Ce dihotom am devenit... vai, mie,
Să mă împart în două spre-a-nțelege
Cum să desfac lumea-sa sforărie
Și-apoi la loc cu mintea s-o pot drege,
Fără să-aduc la norme-o blasfemie
Voi insista ca-n special trădarea...,
Să aibă rang
De paragraf în lege.

INFRAMINIMUL

Tot ce e viu
E infestat cu viruși;
De unde-apar, nu bănuim,
Cum se-nmulțesc
La fel, nu știm,
Așa-am ajuns să ne simțim
Cobai de gripe fără leac
Căzuți în anatemă;
Că e nevoie de minuni
Pentru-a găsi un antidot
Corpusculului din genuni
Desigur, e-o problemă !
Ce pot să spun,
Eu sunt convins:
Pe lanțul trofic sus, în vârful,
Nu-i omul!
Omul e ținta de hotar
Agentului subliminal
Trimis al morții
Spre-a-i topi
Menirea din sorginte;
Așa cum e, nu-i de glumit:
Venind în spațiul pământesc
Inframinimul nefiresc
Ce vrea?!
Delirul ancestral
Să ni-l incube-n minte.

LA DIN, DIRIN-DIN

La masa comună cu gust de putere
Frustrații se-anunță din vreme că vin
În piața din centru. Sinistră plăcere!
Emană acustic lovit de pingele
Asfaltul. În din, dirin-din.

Cetatea-i cuprinsă de-a jocului febră,
Se-azvârl cu ghirlande spre cerul senin,
Ei bine, se cântă, se moare pe zebra,
Se-ncaeră lumea, ispita-i acerbă
La din, dirin-din.

C-am fost amăgit, recunosc, de-aghiuță
Amabil să-mi deie un bol cu pelin,
Curaj am prins frate văzând o chivuță
M-am luat după dânsa s-o trag de mânuță
La din, dirin-din.

Pe masa din piață-i și miere de-albine
Să vină plevușca angro la festin,
Urât compromis de plăceri și suspine!
Știind că m-absolvă de culpă-aghiuță
Ei bine..., voi bate cu sârg dirin-din.

LACRIMILE IDENTITĂȚII

Fără să intuiesc povestea dramatică
A îngerului meu nenăscut
Din spațiul virtual al conștiinței,
Mă înăbușă subit tăcerea gândurilor;
Nu de alta însă, sunt sigur
Că își doresc și ele cumva
Să nu-mi stârnească mai rău, furtuni de nisip
În emisferele clepsidrelor cerebrale.
Deși nu cred în destin, mă simt abandonat
La răscrucea dintre patru dimensiuni:
Deasupra mea e înaltul bucuriei,
Dedesubt e hăul discordiei,
În față, și-n spate, două lacrimi
Ca două picături de cristal în oglindă.
Știind că este o singură trecere
Printre limitele aspirațiilor
Și aparentele retrocedări de imagine,
Am să-mi adun chipurile
Din înlăuntrul lacrimilor
Convins fiind că, numai împreună
Îmi vor desăvârși identitatea.
Ca să nu produc vreo stricăciune clepsidrelor
Și să nu mă rostogolesc odată cu nisipul
Scăpat prin vămile trecerii,
Am să mă concentrez atent
Asupra imaginilor contopite
În a da chip, îngerului meu nenăscut;
Așa cred că va înțelege și el

Ce înseamnă prenumele-mi anonim
Iscat ca o șoaptă,
Spre a nu dezlănțui vreo furtună
aici, pe nisipul pustiului
În care mă aflu.
De moment, nu știu
Și nici nu cred să realizez vreodată
Ce pagube îmi poate provoca
Noua identitate. Bănuiesc că mă va silui
Să am remușcări de conștiință
Dacă voi renunța benevol, la una
Dintre cele două imagini deja înlăcrimate
Ale singurătății.

SUMUS ES SUM

La întâlnirea ce va fi
cuvintele-și pierd rostul,
Ar fi mai bine pentru noi
un timp de așteptare,
Decât să-mi reproșezi ceva
iar eu să tac ca prostul
Voi face totul să n-ajung
în fața dumitale;

Că ți-am fost prieten
și-ncă-ți sunt,
Oricât ai fi de supărat
nu te grăbi, așteaptă!
La fel ca mine, fă și tu,
amân-un timp și pune punct

Unei soluții ce din start
consideri că-i nedreaptă;

Eu niciun lucru n-am ascuns
și ți l-am spus în față,
De-altminteri nici n-am bănuțit
că-ți vei ieși din pepeni,
Recunosc tot, nu mă dezic
de adevăr, creând o șansă
Pentru ca noi să ne-ntărim
relația de prieteni;

De fapt, e bine să ne luăm
și-un timp de meditare,
Intoxicați cu îndoieli
hai, să-așteptăm o lună!
La confruntarea ce-o presimt
oricum, mai este-o cale:
Neîntâlnindu-ne, îți jur...,
vom fi iar împreună!

TRASEE

Merg de cu zori drumarii la serviciu
Să ne oprească-avântul cu-o paletă,
De când mă știu șoselele-ntre oameni
Au fost și sunt, o temă predilectă;

Bucăți de drum de-altfel contractate
Pe te miri ce, - nicum să se mai lege -,
Contextual traseele-ncepute
Se pierd pe câmp ca oile betege;

Miniștri vin cu-aceleași baliverne
De-un sfert de veac, trăim o melodramă,
Că vom avea pe mii de kilometri
Autostrăzi, eu nu mai cred o stramă!

Suntem opriți din mers, la întâmplare
Căci s-au deschis ici, colo, șantiere,
Ne pun pe jar drumarii de la trafic
Până ne dau intrarea pe șosele

Privind la drum prin roșul de la stopuri
Vom constata că nimeni nu lucrează,
Terifiați că-asfaltu-i plin de hopuri
Mai dăm un brânci elicei din sfârlează

Poate zburăm spre alte zări mai calde
Unde gândesc că-i bine să trăim,
- Ah, cât de mult ne este dragă munca!
Încât de ea, cu toții să fugim.

MARCHIZA DE POMPADOUR -gazel-

Foșnet fin, fără cusur,
de taior pe împrejur

Anunțându-ne din vreme
prin demersul cel mai pur

Că îți unduie-n mătăsurii
o mândrețe de contur:

Trup gingaș, floare de lotus
cu sticliri de abajur

Sâni, mai gata să erupă
din corset pe lângă șnur

Ca și când ai bate șaua
să priceapă calul sur,

Dezbrăcându-te cu ochii
de la gât până-n condur

Simțind poftele-ți lăuntre
ce să mă transforme-n fur,

Ca să-ți păcălesc amantul
voi recurge la sperjur

Printr-o-adâncă reverență:
Marchiză de Pompadour!

PREJUDECĂȚI

După travaliul unui veac
ne amăgim că la final
Vom deveni lumină,
îmbătrânind nu deslușim
Momentul liber consimțit
de-atotputernicul prezent
Ce migălos ne pune-n coș
alibiuri de rutină.

Convinși anume de-ntâmplări
provocatoare-n conținut
Să le-acordăm întâietate,
ar fi frumos, chiar necesar
Din când în când să reflectăm
asupra timpului pierdut
Și-asupra noastră regretând,
iubiri neîntâmplăte.

Deși părem malițioși
fiindcă-ntre noi și Dumnezeu
Reinventăm distanțe,
pe drumul vieții-mbătrânind
Invidiem pe cei ce sunt
supuși aceluiași nărav:
De-a înșela iubind mereu
în varii circumstanțe.

ÎN OCHIUL FURTUNII

Moto:

„ Dacă-aș putea din nou evenimentul
Să-l redescrui cernându-l cu privirea,
Indiferent ce voi fi, vânt sau frunză
Îi voi păstra ne-atinsă amintirea! ”

24. 09. 2017;

1.

Doar ce am plecat din mândra Timișoară
Și până să mă obișnuiesc cu torsul mașinii
Asemuit cu fusul bunicii bucuros să tragă
Fir alb din caerul tinereților sale,
Mi-am reșezat gândurile astfel încât

Evenimentele derulate
Să-mi rămână în permanență vii, cum au fost.
Speranța unei noi revederi a rămas intactă,
Conștient de faptul că, numai aici
Pot regăsi bucuria de viață și leacul
La întristările mele,
În curtea Muzeului Satului Bănățean,
De unde să beau cu sete apă din izvorul
Neasemuit de frumusețe
Al spiritului nostru românesc.

2.

Drumul lin ca într-o plimbare
De agrement, se derula nestingherit
Pe carosabilul liber al după-amiezii;
Plecat din Pădurea Verde
Și privind frumoasa câmpie bănățeană,
Îmi întărea convingerea că voi ajunge
La timp, acasă.
Spicele retezate uniform de combine
Mai fluturau pe ici, și colo,
Câte o frunză scorojită, probabil să mă salute
De rămas bun.
Intuitiv am întors capul
Să le răspund, lăcomos fiind de-altfel
Să mai privesc încă o dată
Panorama de vis a marelui oraș.

3.

În contrast cu ceea ce știam că trebuie să fie,
Din spatele mașinii a apărut o cupolă
De nori plumburii până în 'naltul cerului,
Brăzdată de fulgere albastre
Ce se apropia urmărindu-ne

Precum o fantomă înfricoșetoare. Am distins
Două brațe imense pe lateral șerpuid
Ca într-o horă a absurdului pe EA,
Vijelia turbată ce ieșise la arat cu
Cu plugul de vânt să-arunce-n zări
Pădurea, șoseaua, țarina, pământul...;
Am rămas îngrozit, gândindu-mă să nu pierd
Și ultimele rămășițe ale amintirilor mele!
Nu am putut decât să exclam la cei din mașină:
- Priviți în jur!

4.

Alături fiindu-mi soția iar în spate
Un îndrăgit amic în ale scrisului
Căruia îi promisesem să îl duc în siguranță
Până la destinație, am intrat în acea stare
De concentrare profundă pentru a găsi
O soluție a ieșirii din impas. Un vuiet nepământean
Amestecat cu vibrația autoturismului mi-a atras atenția
Că nu trebuie să mă abat de la drum
Și să păstrez constantă viteza mașinii.
Chiar în acel moment am fost prinși
De stihie. În jurul nostru se desprindeau și zburau
Ca într-o horă a absurdului spre cerul întunecat
Paie, frunze, pleavă, crenguțe, mă răcini și cioate
Măturându-mi șoseaua
Să-i disting laturile.

5.

De-a lungul laturilor, pomii răzleți
Își aplecau amenințător coroanele spre carosabil
Gata fiind să își sacrifice ramurile de prisos
Ca o unică salvare a trunchiurile încă,
Nedesprinse din pământ.

Simțeam cum mașina abia mai atingea asfaltul;
Eram absorbiți și purtați de furtuna
Satisfăcută până la extaz,
De bătăile neregulate ale inimii mele.
Pe bancheta din spate auzeam murmurându-se
Încontinuu și deslușit cu o teama nedisimulată
Rugăciunea "Tatăl nostru"; Abia atunci
Am realizat și eu cât de mică ne era
Probabilitatea ultimei șanse...

De salvare.

6.

Cum pierdusem noțiunea timpului
Iar ceasul mașinii cu ledul lui portocaliu
Clipea monoton secundele orelor șaisprezece
Ale tulburătoarei zi de septembrie,
Ceva miraculos s-a întâmplat: coarnele furtunii
S-au transformat în două fuioare de vânt
Înainte de a intra în localitatea Coștei;
Unul a luat-o spre Ardeal pe lunca Mureșului,
Și celălalt pe albia Timișului să-i cerceteze izvoarele.
Brusc, vizibilitatea a scăzut la câțiva metri
Când, o ploaie torențială m-a făcut să încetinesc
Și să opresc mașina la timp:
Chiar în fața mea era un autotren blocat
De acoperișul unei clădiri învecinate,
Căzut pe carosabil.

7.

Abia atunci
Am zărit în lumina farurilor de întâlnire
Silueta șoferului de TIR,
Ce se chinuia amarnic să ridice materialele
Împrăștiate, spre a curăți șoseaua

Și elibera traficul. Din instinct m-am dus să-l ajut
Așa cum eram, în costumul țărănesc
Care, până să se dumirească
Tovarășul de suferință ce, și cum,
Am început imediat să trag alături de el
De tablele și scândurile pline de cuie
Încurajându-l astfel să nu se sperie ori,
Să nu mă confunde cumva, cu vreo nălucă
Doamne ferește...

 Și să-i steie omului inima din bătaie!

8.

Ce am remarcat a fost faptul că,
O mare coloană auto creștea
Atât în fața cât și în spatele nostru
Ca o ghirlandă de foc întreținută
De farurile mai-gata, să ardă asfaltul;
Șoseaua stropită de ploaie
Iradia în mii de luminițe multicolore.
Sub cupola cenușie a norilor de deasupra
Noi, ca buni samarineni ce eram, uzi până la piele
Lucram intens. Nici n-am apucat bine să terminăm
Și să ne urcăm fiecare în mașina lui, că,
Ceilalți participanți la trafic au și început
Să urnească vehiculele de pe senzuri
Trecând unii pe lângă ceilalți,

 Ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat.

9.

Abia instalat pe scaun
Mi-am dat seama pornind motorul
Cât de profundă este recunoștința semenilor
Care, cu chiu, cu vai, după mai multe stăruinți,
Mi-au permis să intru printre dânșii în coloană.

Ieșiți din localitate, ca din senin
Întreaga zare s-a descrețit, umbrele norilor
Topiți ca untul la orizont au făcut loc
Soarelui bucuros să-și reverse
Peste întinderi, bogăția sa de lumină.
De moment am avut impresia că sinistrul
A luat sfârșit; Nici pe departe! N-am bănuit
O secundă că voi fi martorul neputincios
În a gestiona dimensiunea stricăciunilor
De pe drum.

10.

Luându-ne-o înainte,
Probabil să ne arate de ce-i în stare,
Furtuna m-a făcut să-i înregistrez cu atenție
Sinistra ispravă. Astfel,
Fără crâcnire m-a obligat să particip
La un slalom uriaș cu obstacole;
Nu știu cum am reușit să trec peste, pe lângă
Și printre: țigle căzute de pe acoperișuri,
Stâlpi, arbori și crengi de-a curmezișul
Drumului, pârâuri de nămol și prundiș scurs
De pe versanții apropiați șoselei,
Asta fiind doar o mică parte din ceea ce
Am reușit să inventariez și să ocolesc,
Spre a evita orice tamponare
Neașteptată.

11.

În fine, adevărata revelație am avut-o
După ce am coborât dealul Coșeviței
Unde, peste șosea chiar în fața noastră
Pe sensul de mers ne-au apărut
Două curcubeie, unul în stânga
Și celălalt de-a dreapta drumului

Încrucișate ca două seceri roșvaive
Precum o poartă prin care să trecem.
Așezate deasupra sensului de mers
Apariția lor m-a încurajat
Și mi-a fost de bun augur până acasă.
De cum m-am dat jos din mașină
Primul lucru a fost să o inspectez
Și să văd dacă nu are cumva,
 Vreo stricăciune.

12.

Mare minune! De nimic
Nu a fost atinsă! Mai mult chiar:
Era curată că și când ar fi ieșit
Dintr-o spălătorie auto. Pentru o clipă
Am închis ochii să înțeleg ce s-a întâmplat
Spre a mulțumi atotputernicului
Pentru ajutor. Mă gândesc că nimeni altcineva
Nu ar fi fost în măsură să ne ocrotească
De forța întunecată a primejdiei;
Așa cum s-au derulat faptele
Îmi întăresc și acum convingerea că,
În acea zi, la momentele de mare cumpănă
Am fost ocrotiți chiar de bunul Dumnezeu
Așezat pe tronul lui...,
 Din ochiul furtunii.

NEVĂZUT A FI LUMINĂ

Apa, focul și, pământul
 lucrează asiduu-n mine
Plănuind cu îndârjire

să n-ajung vreun oarecine,
Bun și el la o adică
 printre sfinți de umplutură
Bucuros în fond, de ce nu!
 că-s din toate-mpletitură
Peste-un vis curtat de-o umbră
 într-o mică stratagemă,
Rătăcit de mine însumi
 până să reintr-un genă

x

Nevăzut a fi lumină
 ci o undă de iubire
Pe celestul prag al lumii
 spre-a-l lua în stăpânire,
Doritor a fi alesul
 din pământ, apă și, foc
Sper și-acum privind la ceilalți
 să nu le semăn deloc!
Sunt convins că toată viața
 la a mea înfățișare
Cele trei stări ale firii
 robotind fără-ncetare

x x

Spre-a mă umple-n profunzime
 cu o temere grozavă
Despre tot ce văd în juru-mi
 din podea până în slavă,
Vor reface-n fibra cărnii
 toate-ntruna ori, pe rând,
Dup-un cod transcris de veacuri
 moștenirile ce-mi sunt
Călăuze de lumină

pe drumuri înșelătoare,
Relativ tipar de înger, mereu...
cu-altă-nfățișare.

ÎNCĂ-I IANUAR' ȘI PLOUĂ

De ceva timp încoace nu am mai scris nimic
Un vers măcar, o vorbă, un gând scornit din minte,
Îmi este tare frică că poate-am șubrezit
Și nu mai pot așterne pe albe foi cuvinte;
Căci zac de-o săptămână acoperit cu-o zdreanță
Fără de leac de-altfel să mă dezbar de pat,
Amirosind tăcerea-mi se gudură la clanță
Grivei, flămând săracul, neștiind nici el ce fac.

O singură speranță se încordează-n mine
Printre-amintiri să-mi spună că scap de beteșug,
Mai este loc de-o șchioapă pe manuscris, în fine
Ideile să-mi vină..., condeiul să-l fac plug
Și-un râuleț să curgă pe foaia cea velină
Ca de pe ea cerneala să se usuce-n slove,
Atent pân-la detaliu să nu greșesc vreo rimă
Mai trag și-acum nădejde să-ntrup câteva strofe;

Mă rog, ceva mă ține, deși nu-mi plâng postura
De lânțezit pe-altarul eternului poem,
Prin zvârcolirea-mi surdă având închisă gura
Cu un fermoar la versuri, să scriu nu mă cutem!
Dezordonat, empatic la orice-mi dă fiori
Că-mi hoinărește gândul prin vânt la colțul șurii,
Culegător de ghindă, de trufe, gălbiori
Resimt și-acum cum trage de mine rugul murii;

Probabil, să mă certe că n-am mai scris nimic
Și nici să-ncerc pe-acolo vreun vers de mântuială,
Asta nu fac, sunt sigur, mai bine rabd de frig
Întins pe pat să tremur ca o stăncuță-n gară.
Încă-i ianuar' și, plouă. O, vai, ce vreme crudă!
Intimidat cuvântul de-același clar-obscur,
S-a priponit de limbă cu-o zvârcolire-n gură
Pe buze stând să prindă momentul când înjur!

x

Năbădăios cu vremea nu vreau să-ntrec măsura
Și nici să-ncercui ziua când să m-apuc de treabă,
Boem al iernii mele, ce-atâta târa-vâra!
Voi sta în pat să tremur o săptămână-ntreagă.

LA STADION

Nu zăboviți, tribunele v-așteaptă,
Haideți cu toți să mergem mic și mare
La stadion, cu-ntreaga recuzită:
De fluier, de tobe și fulare!

E important pentru echipa noastră
Veniți, vă rog, că-i gratis la bilete,
Azi îmi doresc arena să se umple
Cu benere, tricouri și jachete

Ovaționând să cucerim noi ținte
Stindardul drept să-l fluturăm spre stele,
Ca să răzbim ne vom căli răbdarea
Cu pufuleți, trompete, vuvuzele

Într-un tandem cu galeri-adversă
Pe stadion e-un tir deschis de forțe,
Oricât de mult s-ar strădui jandarmii
Vom face zid și vom aprinde torțe,

Nu zăboviți, tribunele v-așteaptă,
Haideți, vă rog, să mergem mic și mare
La stadion, să-ncingem atmosfera
Cu fluier, cu tobe și urale.

TENTAȚII LA RIDICOL

Atât la nunți cât și la-nmormântări
Am râs și-am plâns de fiecare dată,
N-am înțeles ce fel de simțăminte
Ne răscolesc schimbările de mantră
Fiindcă observ cum se respectă ritul:
Participanți l-aceeași sindrofie
Cu efigii de bune maniere,
Buni arhivari ai falselor impresii
Convențional bolnavi de amnezie
Și-ncrezători că stăpânim momentul,
Lipsiți de fler în oarba frenezie
Facem orice spre-a genera obsesii.

x

Mult mai târziu de vom avea regrete
Surescitați de vorbele contrarii,
Nonconformiști ai stirpei desuete
Cu-același rol pe noile scenarii
Mi-e cunoscută starea, chiar îmi place!
Și nici că vreau cumva, s-o ocolesc:

Chemat de-aș fi la câte-o cumetrie
Ori nevoit la morți să prăznuiesc,
Îmi adnotez cu roșu în agendă
Evenimentu-n sine insolit,
Mă doare-n cot de ce va spune lumea!
Uit ce-am făcut, purtarea mi-o dezic

xx

Și cum nu vreau ca altul să-mi ia locul
De nu-s chemat..., mă autoinvit!

FOC DE STELE-N PIETRICELE

În șuvițe de mătase
peste două pietricele
Trece-un năvăduh de apă
cu-a lui undă de mărgean,
Minunatele sedefuri
șlefuite cu alean
De a umedei atingeri
strălucesc ca două stele.

Noi ulcioarele de-om umple
cu licoarea îngerească
Pentru-a bea cu sete crudă-n
zvon de dragoste iubind,
După-a soarelui ivire
pe-oglinda de mărgărint
De la prima-nghițitură
trupu-o să ne strălucească

Fiindcă stelele vor arde-n
carnea crudă-arămie

Transformând-o în egregori
de lumină, omenești,
Prin a vremurilor secol
ca și pietrele cerești
Trupurile noastre toate,
vor sclipi prin unda vie.

LA CIȘMEAUA PĂRĂSITĂ

La cișmeaua părăsită
unde mi-am lăsat ulciorul
Încă mai bolborosește
apa printre pietricele,
După cum susură valea
lungi șiraguri de mărgele
Jos pe vad le-mpinge unda
și le dă
de-a rostogolul.

Am trecut și anul ăsta
s-o revăd, nu voi să preget
În a îmi aduce-aminte
cum era mândra fântână,
Cândva, graal de mărgărinte
azi, o unduire lină
Se prelinge printre tufe
doar, cât s-o
atingi c-un deget.

Lângă ea, de-asemeni lacul
a secat ce vremuri crunte,

Ca pe vale să se-ntindă
smâncuri cât să vezi cu ochii,
Pân-la digul rupt în două
nu mai sunt cum știam plopii
De parcă urgia lumii
și-a tras garduri,
să se mute.

La cișmeaua părăsită
unde mi-am lăsat ulciorul
Dacă-ar fi să se refacă
ghizdurile din ruine,
Cea mai grea dintre probleme
nu-i construcția în sine
Ci..., persoana-nvrednică
să
îi curețe izvorul.

PRIN TĂCERI SĂ CUTREIER

Sunt confuz, oarecum contrariat;
- Cât de straniu îmi e noul val de schimbări!
Cum mă văd încolțit într-o mic-ambuscadă
Și fricos să mă cert cu-ageamii din stradă,
Mă înțeapă un nerv ca și mine stresat
De-ntrebări.

Necomform în răstimp cu-ale lumii idei
Eu, cu mintea în nori prelevând revelații,
Am închis ambii ochi ca să ies din decor
Pentru-a lua un avânt în a face-uneltiri

La proiectul de legi, vizavi de ce vor
Guvernanții.

După cum mă exprim încă sunt delegat
Al tăcerii răbdând pironit între gânduri,
-Ce să fac, ca să-nving? Am nevoie urgent
De un ghiont, de un brânci, de-o smuceală
Ceva, din secunda ce fu..., la condeiul căzut
Între rânduri;

Pentru-a-mi face curaj mi-am adus lumânări
Toată noaptea să scriu despre lume și vaier,
Savurând o cafea la taclale c-o muză
Am pornit-o-n delir amândoi spre năzări
Nici că știu pe-unde sunt!Frică mi-e să n-ajung
Cerșetor ca un fraier.

Sunt confuz, oarecum contrariat:
- Cât de stranie-mi e umiliința din creier!
Vigorat de cafea, caut ziua de ieri:
- Pentru ce, de la ce, ce va fi în curând,
Ce-am să fac? N-am decât prin tăceri
Să cutreier.

DOR DE ȚARĂ

- Sărut mâna măicuță,
îți voi spune
Și-n gând
bucuros să te simt
Când îmi treci,

Pentru inima mea
ești un dor fără leac,
O aripă în vânt
unduind peste veac,
Un efluviu de nori

Către zarea senină,
o cărare de vis
Spre un alt paradis
cu trei meri
În grădină;

La răscruce de drum
unde-adesea te strig
De mă știi că-s cumva
obligat să rămân,
Tu să-apari din genuni

Ca lumina prin flori
renăscând alte lumi
Îngerași de viori...
ochii mei spre înalt
Să-ți ridic;

Cum la piept ai știut
drăgăstos să mă strângi
Scumpă țară de dor
plai mirific sub soare,
Chiar de-ar fi

Să mă cerți
într-o zi oarecare

De vreo vină, ceva,
cu dojeni părintești,
Îți voi spune și-n gând

- Sărut mâna măicuță
din tot sufletul meu!
Fiindcă știu
cât de mult...
Mă iubești.

PERMANENT ÎNVĂRĂJBIȚI

La o ceartă aprinsă între mine și semeni
Dacă am ori, nu am, câteodată
dreptate,

Sunt uimit să remarc că-ntre noi adevărul
Se ascunde oricum, de-l aflăm și mai rău
ne desparte!

De aceea la târg pân' se face-o-nvoială
Ne-nvățați să cedăm e nevoie
de-un veac,

Că ne pasc dușmăniei și cădem în greșeală
Răutăcios căutăm ce-are altul...,
în sac.

Asta văd în prezent, și că lupta-ntre noi
Se bazează pe-un moft de la sfinți
cu capricii,

Știu ce spun, că tot ei ne adună pe ginți
După neam și cusur, să trăim permanent
învrăjbiți de servicii;

Și cum oamenii merg pe cărări separate
Ca la târgul din veac să ajungă
întregi,

De va fi, sau, n-o fi calea întru dreptate
Chinuiți de frustrări vom ajunge-n sfârșit...
bătrânei și betegi.

MI-AR FI SORTITĂ MIE

Ce timp trăiesc vai, ce coșmar!
de câțiva ani săptămânal
Pe strada mea n-a fost o zi
să nu aud sirena de salvare;
Tragice vești de peste tot
mă fac să intru în delir,
Tremur, transpir și amețesc
să cad jos din picioare;

Mai e un câine prin vecini
ce toată ziua stă la gard:
Latră, scâncește ca un prunc
și urlă ca nebunul...
Ce trist moment vai, ce moment!
milă îmi e dragul de el
Pentru că știu cum i-a plecat
de-acasă dus..., stăpânul.

De câțiva ani, săptămânal
pe DN7-i un calvar
Să vezi cum trec salvările
spre-o altă grozăvie.
Terorizat cu-aceleași vești
de peste tot, într-un delir:
Transpir intens, sunt afectat,
mă doare noua tragedie,
x
Inima-mi bate ca și când...,
mi-ar fi sortită mie.

EXCELSIOR

Când mi-e dulce stropul ploii
Cu-al lui gust de mușețel,
Dor de ducă mă-nfioară,
Într-o haină mă-nfășoară
Briza ultimei speranțe
Ca să zbor,
până la cer.

Exaltat: -Ah, fericirea
Printre nori o văd cum trece!
Și cum vreau s-o prind în brață
Ea de stele se agață,
Mâna-ntind, mă udă ploaia,
Simt că-ating ceva da-i,
rece.

Între dor și fericire
Când mă aflu, nu disper:
Fiindcă din străfund pornește
Gândul ce-mi zburătăcește
Printre nori oricum..., în sus,
- De ce-n sus?
pare-un mister.

PIAȚA DE ILUZII

Oricât de mult aş crede că-s sufletist și-mi pasă
Văzând care-i schimbarea din spațiul românesc,
Mă răscolește-n minte o convorbire-n piață
Care, cu tot efortu-mi încă n-o dumiresc:

- Bună ziua, nea Ilie!
Cum ești: bine, sănătos?
- Să trăiești, neică Vasile,
Bine nu-s, mulțam frumos,
Mi s-a prăpădit norocul
Fiindcă-am fost vrăjit cu ghiocul
Spre-a-l vinde la loterie!
Stau și-ngheț, asta e treaba,
N-am bani nici de-o pălărie,
De un ceas păzesc taraba
Nu sunt clienți, aștept degeaba
C-or veni,... dracu' mai știe!

- Taci ! Nu-l pomeni de față
Pe cel negru, nu e bine!

Nu rezolvi nimic cu dânsul

Dacă vrei s-ajungi în rai;

- Rai, tu zici?Vezi-ți de treabă,

Fii mai potolit Vasile,

Între rai și iad de-alegem

Nu e frate, niciun bai!

- Cum nu e? Vai, ce prostie!

Unde ți-ai pierdut credința

Tu, creștinul cel mai aprig

Dintre noi..., frate Ilie?

- Of, că repede-ți dai drumul,

Nu pot să mă cert cu tine!

- Nici eu nu pot că mi-ești prieten

Și-am nevoie de matale!

Dar, ți-o zic pe șleau, norocul

Nu face nici trei parale:

E un vis, poate-o fantasmă

O iluzie oarecare,

Nu sunt clienți și fiind devreme

Până-apar cum n-ai de lucru...

Dezleagă-mi

O ghicitoare:

De ce-n curtea raiului

În bătaia soarelui,

Pe crengile mărilor

Lucesc ochii șarpelui?

Știi, sau, nu, frate Ilie?

Dacă nu, fii sănătos!

- Nu cunosc, neică Vasile...

Și nici că sunt curios!

Hai, că plec la loterie,
Din câștig îți dau și ție;
- Să-ai noroc!
- Mulțam frumos.

Dorind să nu se prindă că-am ascultat la dânșii
Oricât de mult aș crede că-s sufletist și-mi pasă,
Uimit de cele spuse m-am învârtit trei ceasuri
Să caut loteria..., având norocu-n plasă.

POARTA

- Ce vuete absurde-s pe malurile apei
Potopului ce curge spre Pontus-Euxin!
Emană glia-ntinsă un amiros de oase
Precum s-ar frige carnea arzând holda de in.

Și curge, Doamne, curge îndestulând desfrâuri
O ploaie infernală pe munții cu verdeață,
Curg florile pe dealuri, de-asemeni curge-ogorul
La vale cu torenții spre hăurile-n ceață.

- Of, inimă of, țară, ce vaier am în minte
De parcă peste datini s-a abătut furia,
Mi s-au întors străbunii de-a doua în morminte
Cu rădăcini de oase să-mi țină strânsă glia;

- E-așa de întuneric și-o apăsare-aparte-i
Că au intrat toți hoții în mândra noastră urbe,
Acum când poarta lumii-i deschisă jumătate
Sirena dezbinării a început să urle

Și-mi pleacă Doamne, pleacă cu codri de pe dealuri
Fără regret de-acasă spre alte zări români,
- Ce grozăvii îi mână, de ce se duc, și unde?
Habar nu am, că de-aia se răsucesc străbunii-n

Mormânt, un semn să facă din 'cheietura mâinii
La timp să mă oprească ca să îmi spună: - Stai!
E-atâta-nverșunare-n exilul românimii
 Că-mi cer din morți preasfinții,
 să-nchid poarta la rai.

PRIN MINE

Uneori,
 Mă consider că sunt imaginea virtuală
 A bunicului meu abandonat undeva
 Într-o fotografie răscolită de vreme
 Și îngălbenită de timp, sub ștergarul
 Din lada cu zestre a anilor săi încă netrăiți.
 Că-i semăn sau, nu, oricum îi moștenesc
 Acele trăsături de simțire care, supuse încercărilor
 De tot felul mă fac să cred că de acolo,
 De printre amintiri și-ar dori
 Să își primească slobozirea la viață...
 Prin mine.

Alteori ,
 Mă consider a fi
 operatorul de imagine îndrituit și obligat
 în același timp să atenuiez din zgomotul de fond
 al peliculei de viață ce se derulează continuu,

dezvelind ușor realitatea încă nedeslușită a zilei.
Figura neclară a bunicului
îngălbenită de timp și răscolită de vremuri
împreună cu trăsăturile feței sale emanând
prin ștergar lacrimi duioase, mă străbate și
mă emoționează de-mi vine să plâng:
- De ce? Pentru că nu am încă forța necesară
să îi asigur eliberarea,
Prin mine.

MARTIE-NTÂI

Soare cu dinți
mestecă neaua din culme,
Nouri rotunzi
caută zări să despice,

Raze fierbinți
intră-n adâncă genune
Ca din pământ,
aburi la cer să ridice;

Jos în oraș
văd că se vând mărtișoare,
Oamenii vin
unii mai mult să privească,

Neguțătorii
stau la tarabe-n picioare
Pentr-un câștig,
oricât de mic să trăiască.

Martie-ntâi
anul acesta-i o glumă
Nu știu de ce
parcă-a venit într-o doară,

După cum simt
frigul va sta încă o lună
Peste oraș:
până va fi primăvară.

SCÂNTEIERI

Azi pace n-am. Din soarele de ieri
N-a mai rămas nimic, nicio lumină,
În locul lui sârmane scânteieri
Luate de vânt, se sting fără de vină;

Că ne-am certat, n-ar fi vreo nerozie
Intră-n reflex și-i oarecum banal,
Să ne-nfruntăm cu-atacuri de mânie
Orice demers pornește-un talmeș-bal,

Pentru un fleac ne fulgeră și tună
De parc-am fi două trăsnăi la denii,
Să te calmez, eu îți răspund cu-o glumă
Iar tu mă-mproști cu-o ploaie vedenii!

Cândva, demult, povestea de iubire
Ce ne-a unit sub zarea de smarald
Văd că s-a dus, rămas-a amintire
Cum ne-oglindeam în ochii celuilalt

Și cum treceau grăbit acele clipe
Fără răgaz noi deducind săruturi,
Băteau la geam prigorii din aripe
Spre-a ne zvânta sudoarea de pe trupuri;

Azi pace n-am. N-a mai rămas nimic
Din tot ce-a fost, din dragostea de ieri,
Luate de vânt săruturile-n frig
S-au stins ușor, ca două scânteieri.

DULCEȚI ÎN CRUD

Hai să visăm că plouă cu cireșe
Vino și tu să ne-mbăiem iubite,
Pică-n șirag din ramuri urieșe
Dulceți în crud de gură ciugulite;

Nu zăbovi, că se oprește ploaia
Numără-n gând cireșele-ntre pași,
Ia-mă la dans și-nvârte-mă cuminte
Măcar un ceas pe sâmburii rămași;

Nu aștepta să se prelingă dorul
De peste tot în lacrimi neperechi,
Lipiți la pas condu-mă cu piciorul
Cuvinte dragi șoptește-mi la urechi,

Hai să visăm că plouă cu caise
Într-un delir din ramuri urieșe,
Acelaș crud de dulce pare-mi-se
Să ciugulim, cu-aceleași guri leneșe

Nu zăbovi, că se oprește ploaia!
Numără-n gând caisele-ntre pași,
Ia-mă la dans și-nvârte-mă iubite
Măcar un ceas, pe sâmburii rămași!

ARMONII

Trec în stoluri corbi de iarnă
Pe sub lună se apleacă,
Mugurii pocnind în ramuri
Îmi gonesc din suflet demonii
Ce, pleacă.

Ah, ce soare! Alb mi-e satul
Dintr-o turlă dărămată
Rar, o cucuvaie cântă;
Lupii-n crâng în loc să urle,
Latră.

Undeva-n corola slavei
Îngeri-și încălzesc glasul
De concert; Ce voci divine!
Să-i ascult, de ieri mi-am fixat
Ceasul.

De pe munți să-alunge norii
Vânticelul suflă-n flaut,
Curios trag cu urechea
Și-n pustiul meu de gânduri,
Caut.

Ațipit pe dunga nopții
Râd în somn. Oare, suspin!?
Visez flori, visez săruturi
Armonii mi-ating timpanul,
Lin.

DĂNILĂ

De ieri s-a stins la ușă felinarul,
Lumină am, că-i luna la fereastră,
Șiret cum e, tip-til pe după glastră
A apărut ca din senin motanul;

Considerând că poate fi o pradă
Și dintr-un salt s-o-nhațe cu lăbuța,
Sărind spre geam de nu-nfigea gheruța
Adânc în toc, cădea pe jos grămadă;

M-a speriat însă, mai mult mă miră
Cu cât avânt s-a năpustit din pândă,
În general el are-o fire blândă
Așa-l cunosc, de-aia-l alint: - Dănilă!

- Vino acas', am ceva să îți dau,
Salam gustos de care-ți place ție,
L-am pregătit și-i pus în farfurie
Ca de pe gard să îmi răspundă: - Miauu!

Apoi, sătul să meargă iar la joacă
Pe crengi, în pod, chiar și pe lampadar,

Alaltăieri cu tumbe prin frunzar
L-amprăștiat oho..., până la poartă!

Acu-nțeleg de ce s-a stins lumina:
Un fir e smuls din mufa de la bec,
Becul e bun, problema-i cum să-l leg...
Cine l-a smuls? Motanul: - Bată-l vina!

x

- Te rog să pleci, că nu te mai iubesc
Nebunule, la câte-mi faci tu, mie!
Văzând că vreau afară să-l gonesc
Cu ghearele s-a prins de draperie.

PROTOCOALE

În sfera noastră relațională
Adevărul îl terfelim după cum vrem
Mereu pentru a disciplina
Și a ne pune în inferioritate adversarii.
Fraudulos sau, nu, demersul în sine
Prin protocoalele încheiate și
Păstrate la secret, s-a redus până la absurd
Valabilitatea opțiunilor
Neinstituționalizate, ca un tertip ieftin
Pentru noi de a ascunde ticăloșia trădării
Ce ne caracterizează;
Că obișnuim să ne vindem unii altora
Funcții, posturi, vise, (până și țara!)
Nu mai surprinde pe nimeni.
De aceea ne suspectăm fraudulos de sperjur
Întocmindu-ne dosare "in rem"
Cu delatori mincinoși anume selectați

Să ne satisfacă
Proastele năravuri.

x

Pentru că ne lovim de ziduri ce
Nu le putem trece,
Pentru că suntem atacați cu mesaje
Anume trimise spre anularea
Opțiunii majorității - și ea
Paralizată la orice formă de protest-,
Voturile noastre
Vor rămâne mai tot timpul
Necâștigătoare!
Anfitrionii media surprinși ca musca-n zer
De oportunitatea momentului,
Își scot în față trompetele
Gata de "hastat-rezist",
Pentru oareș'-ce foloase rezultate din
Protocoalele fundalului tenebros
Al tranziției care,
Nu se va termina niciodată!

GLASVANDURI

Bine nu-mi e. De-aceea tac și sufăr
Iubiții mei cugetători în stele,
Că ne despart glasvanduri subțirele
De termopan, nu-ncerc să vă mai supăr;
Ce văd acum sunt lumi închipuite
Cu falși profeți pe căi înșelătoare,
Geamu-i făcut oricum să ne separe
În două oști cu ținte diferite.
Prin sticla gri o ușă de s-ar face

Să ne spălăm cămășile-mpreună,
Focar de boli e zidul pân' la urmă
Între bogați și masele sărace;
Pot să vă spun că-aș renunța la tot
Iubiții mei de sticlă suferinzi,
Gândind să sparg glasvandul de oglinzi
După un plan, pe viitor socot
Că respirând aceeași libertate
Nu vor mai fi săracii prigonți,
Nu vom mai fi de ziduri despărțiți
Iar, bolile, pe veci eradicate!

ÎNCARCERATUL

Aș vrea să-mi strig la lume penitența
Carcera mea e-o stridie vărgată,
Când n-are ce, îmi dă la prânz molusca
Un ceai scrobbit din marmoră pisată.
Totuși visez să pot pluti pe valuri,
Din spuma lor să-mi fac aureole,
Arareori când își deschide fanta
Să-adun cât pot, lumină-n alveole.
Apoi să cresc cu pași mărunți dar, sigur
O șansă am la mia de surate,
Pentru-asta lupt fiindcă-n adâncuri scoica
Mă va-mbrăca în straturi sidefate;
Grija e-a ei, de-a-mi rostui obodul
Jur-împrejur cu arce de lumină,
După cinci ani de recernut străfundul
Știu c-am să ies oricum, din carantină;
Ce voi păți e-o altă penitență

N-am s-o compar cu-ntunecata gherlă,
Când va muri de bătrânețe scoica
Sunt condamnat...,
 să strălucesc din perlă.

REGRETE

Abia acum îmi încolțesc în suflet
Părerii de rău că n-am atins Olimpul,
Doar jinduind privindu-i măreția
Simt că-a trecut pe lângă mine timpul;

Chiar dacă-n vârf n-aș fi găsit nimica
Să fi-ncercat, măcar atât, de formă,
Plin de-ndoieli că pot sau, nu, prin hrube
M-am mulțumit cu vise fără noimă.

Deasupra mea un cârd de acuzații
Astăzi pe răni mă picură cu ceară,
Degeab-am luat în spate-o pelerină
Încă mă ard greșeli de-odinioară.

Grimase mari îmi rebrăzdeaz-obrazul
Pentru-a masca o suspiciune-absurdă,
Acu-nțeleg de ce-n Olimp stau zeii:
Că nu tânjesc la zeama de leurdă!

În trupul meu sunt bătălii acerbe
Între putinți, necesități și, toane,
Să le împac mi-e greu, chiar imposibil
Cu mintea mea oricând delăsătoare

x

Nicigând să pot ajunge în Olimp!
Doar jinduiesc. E tot ce știu și doare.

VAI, CE AMICI !

Nu vreau palate, nici măririi,
Nu simt nevoi ce să le-astâmpăr,
Văzând pe alții cum se-nvârt
Să crească-n rang cu uneltiri,
Mă simt scârbit pân' la refuz
Și-având moralul la pământ
Încerc să uit, ca să nu sufăr!

La început au stat chitic
Probabil, să mă păcălească!
Acum văzându-i, mă sufoc,
De toți amicii mă dezic,
Un singur drum mi-e dat s-aleg
Și cum în jur nu mai e loc,
O țin pe calea mea firească

Acea de a fi boem,
Postura-i bună și-mi convine:
Catalogat de ei naiv
Ori poate mai pestriț la ten,
Vai, ce amici! Știu că-și doresc
Cu multă-ardoare un motiv,
Să scape repede de mine.

MEDIATORII

1.
Pretențioși cu alții și mai puțin
Cu noi înșine, suntem conduși
De un imbold obsesiv
În a media conflicte aleatorii
Indiferent dacă este cazul sau nu;
De-altfel noua pozițiune ne ispitește
Să ne atribuim dreptul de uzanță
Asupra rezultatelor dacă sunt,
Fără a ține cont de responsabilitățile
Ce ne-ar reveni
În cazul eșecurilor generate chiar
De propria noastră
Incompetență.
2.
Necunoscând factorii cauzatori
De conflicte și nici procedurile
Absolut necesare în abordarea
Problematicii,
Suntem cuprinși de o euforie
Atotștiutoare care ne va împinge
Să ne băgăm nasul acolo,
Mai ales acolo unde simțim
Că vor veni și alții să își dea cu...,
Presupusul!
3.
Că emitem sau nu
Opinii de luat în seamă și,
Neavând cunoștințele elementare
Despre caz, noi așa-ziii mediatori

Îmbătați cu aura arbitrajului,
Riscăm nu de puține ori
Să ne transformăm din echidistanți
În fanii de necombătut ai uneia dintre părți
Aflată relativ în poziția de câștigătoare
Dar, dispusă oricând
Să facă un compromis
 Mercantil.

4.

Astfel, în loc să atenuăm
Divergențele deja existente
Amplificăm și mai mult tensiunile,
De data aceasta între noi, și părți,
Generând nevoia firească de a apela
La mediatorii neutri. Situația creată
Nu va face altceva decât să întindă
La maxim orizontul de așteptare
Al unor eventuale soluții.
Cert este că, pe acest orizont
Înrădăcinează crizele de tot felul
Hrănite din belșug cu năravurile
 Propriei noastre decadente.

5.

Recunosc că nimeni,
Absolut nimeni nu va fi capabil
Să intuiască rezolvarea și nici să afle
Care îi este locul deținut la un moment dat
În actul decizional al unui arbitraj corect;
Capacitatea omenească de înțelegere
Prizonieră a ispitelor de tot felul,
Va rezona permanent la comanda lor
Fără a ține cont de regulile bunului simț,

Ducând astfel la adâncirea prăpastiei
Deja create între:
Adevăr și normalitate.

ÎN LOC SĂ LUPT

Mai rău de-așa, nici că se poate!
Cum sunt furat chiar și-n amor,
Zdărnicit întotdeauna
Îmi fac potrivnicii cu mâna
Râzând că mă topesc în mine,
Cum se topește-un meteor

Mă las prea des furat de vise
Și trec ca vântul printre brazi,
Catalogat a fi suspect
Conjug trecutul la prezent,
Că este azi ziua de mâine
Și cea de mâine, mi-e tot azi;

De-altfel știu cum mă inhibă
Minciuna când o cercetez,
Prin maniera mea docilă
Față de hoți, resimt o milă
Că poate sunt bolnavi, sărmanii,,,
Și cu-asta-n gând mă consolez.

BONDARUL

Mă-ndepărtez pe zi ce trece
De orice țintă din trecut,
Cum mă rotesc pe raza firii
Încet, încet, slăbindu-mi ochii
Anevoios caut în zare
Drumul de, fapt,
ce l-am pierdut;

Sper să-mi găsesc oricum o cale
Hotar al gândului cel bun,
Decât să fac vreo nerozie
Merg mai prudent, trecut-au anii...
Ce mi-a rămas e ochiul minții
Menit spre-a intui în noapte
mirosul fructelor de prun

Știind că le-am băut alcoolul
Cândva, cu lingura de pricini,
- Să mă îmbăt! Mi-am zis atunci;
Și de atunci precum bondarul
Mă învârtesc printre albine
Îndepărtându-mă
de-origini.

DESCULȚ PRIN NOAPTE

Desculț îmi place-adesea
să fug pe-alei în noapte
Ca fricile din mine
să le alung în hău,
M-am săturat de viață,
de drumuri fără noimă
Și mai ales de fumul
unui opaiț cu seu;
Că m-a orbit lumina
freneticelor vremuri
Printr-un geamlâc al zilei
rămasă de privaz,
De greaua moștenire
să mă despart o, Doamne,
Ajută-mă prin noapte
să-alerg fără răgaz,
Pentru-a stropi cu lacrimi
profunda-ntunecime
Ca din genuni să vină
o veșnică răcoare,
Deasupra-aș vrea ca cerul
scoborător în mine
Până la tălpi să-mi simtă
desculțele picioare!

ÎNSEMINÂND NOI STELE

Că suntem praf de stele
Doar bunul Dumnezeu,
Ne poate confirma cu certitudine
Acest lucru.
Sugrumate de propria lor incertitudine
Să devină nimic,
Stelele își găsesc de fiecare dată
Resorturile gravitaționale
Pentru a învinge singularitatea.
Paradoxal sau, nu,
După ce și-au epuizat combustibilul
Printr-o ultimă răsuflare de lumină,
Vor renunța la egoul personal
Astfel încât dăruind toată cenușa infernului
Sunt sigure că acesta le va împrăștia duhul
Dincolo de hotarele spațiului
Predispus oricând,
A fi elaborat.

x

Oamenii însă,
Așa cum stau cocoțați
În vârful lanțului trofic,
Își arogă fără niciun drept meritul
De a fi, atât producătorii cât
Și beneficiarii testamentari
Ai rațiunii metafizice.
Considerându-se urmașii miliardelor
De viețuitoare legate cronologic
Unele de altele, nu sunt preocupați
Decât în a-și conserva transcendental

Existențialitatea;
Individualizați prin
Caracteristicile personale
De apă, pământ, aer și foc,
Luând în calcul cele enunțate anterior
Se îndepărtează fără excepție
Unul de celălalt și, toți laolaltă...
De vibrația primordială
A întregului.

x x

Rațiunea metafizică,
Profund afectată de egoismul
Uman, pentru a nu pierde rezonanța
Întregului și, mai ales,
Să nu se prăbușească în sine
Generând haos,
A avut inspirația ca, prin moarte,
Sufletele celor petrecuți
Să fie transformate ciclic, în îngeri.
Aceștia la rândul lor
Măcinați de povara singurătății
În subcuante de duh,
Să fie împrăștiați astfel încât
Fiecare părticică din praful
Și pulberea cenușii stelelor
Din creuzetul creației,
Să fie înseminată cu virtuți omenești;
Mă gândesc la acest lucru
Deoarece acolo, numai de acolo
Prin sclipiri de gând, Dumnezeu,
Ne mai poate acorda
Încă o șansă la viață.

PAPIONUL

Petrecut peste iluzii
lungul drum către nimic
Transpirând amor de ducă
cu ifose saltimbance,
În calești plecate-aiurea
vanitățile c-un dric
Socotind că sunt în ceruri,
sar din mers
pe colb să calce.

Drumul pare foarte simplu
la-nceput de carieră
Ca pe-o panglică de rufe
să-l înoade într-o fundă,
Doar că-n nod împotmolite
fițaraiele confuze
Aruncând vina pe alții,
dintre colburi
vor s-o tundă,

Îndrăgind dantelăria
ca și când din van nimicul
Petrecut peste iluzii
le va duce-n Cogaion,
Cu ifose saltimbance
fițaraiele zălude
S-o mai dreagă spun că, funda
e de fapt...
un papion!

ÎNAINȚÂND

Mi s-a schimbat avântu-n delăsare
Ușor, ușor, înaintând în vârstă
Fără să merg poteca-i mai îngustă
Și ca un scai mă ține picioare;

Mi-a mai scăzut de-asemeni bărbăția
Prinsă-n conflict cu ziua cea de mâine,
De glicemii am renunțat la pâine
Și-acum constat că-mi tremură bărbia.

Plecați pe rând mi s-au rărit vrășmașii
E foarte rău, deloc nu-s bucuros!
Dacă-aș putea să-ntorc lumea pe dos
Și să-i adun din nou cu ceterașii

Ce pot să spun, aș mai trăi o viață!
Cu ei aș sta tot timpul la taclale,
Nu mi-ar păsa că mă înjură-n față
Le-aș mulțumi cu fast și osanale

Dar e târziu, prea dulcele-i amar,
Că-am dioptrii, aproapele-i departe,
Bine trecut de-a vieții jumătate
Fără să simt, plăcerile-mi dispar

Ușor, ușor, ce vreau nu mai contează!
Și dacă-aș sta..., poteca se-ngustează.

SEDUS DE RAI

Am tresărit cu-ntâia-nfiorare
A unui an ajuns la jumătate,
Nu știu de ce, dar vinul la Rusalii
Îmi dă-n obraji zvâcniri împurpurate.

Sedus de rai, eterna transhumanță
Mă ține treaz că voi urca la stână,
Orice va fi, suntem sortiți cu toții
Să paștem oi prin rariștea alpină;

Strânge din pumni române cât să doară
Altul nu e ca ciurda să ți-o mulgă,
Dacă nu știi, te va-nvăța nevoia
Cum să ciupești... și laptele să curgă;

Mă fac să plâng profundele detalii
Ce-mi sar în ochi cu-atâta-nversunare,
Nu știu de ce, dar laptele-n Rusalii
E mult mai alb, miroase a cicoare

Și-i mai vâscos ca alte dăți, mai dulce,
Totu-i să-l bați până să-i iasă untul,
Catifelat pe scândura dăogii
Să-l iei ușor cu-o lingură frecându-l;

În traită-am pus și-o ploscă de pelin
Ca-n loc de zer să-l beau la stână frate,
Știind că plec eterna transhumanță
Îmi dă-n obraji zvâcniri împurpurate.

ARCUL DE SECUNDĂ

Mi-a rămas în minte visul de-astă noapte
Ca o apăsare: vai, ce trist decor!
Un convoi de umbre-n cețuri desfirate
Se făceau că urcă spre ecuator;

Norii de cu seară frământând la stele
În postăvi de aburi să trezească fulgeri,
Au umbrit lumina cu vreo trei perdele
Pentru a desparte diavolii de înger;

Ca să mi-i aducă lângă pat, aproape
De-o parte și alta cărători de targă,
Așezat pe umeri dricul fără roate
S-a-nclinat în stânga, pe mine să cadă;

x

M-a salvat un înger ce-a preluat balansul
Deviindu-l numai c-un arc de secundă,
Umbrele cu coarne să nu piardă-avansul
Cum erau pe margini au pornit să-mpingă

Într-un cerc convoiul ca și când cu dricul
Aș fi mers pe valuri la ecuator,
Neputând învinge știind că trece timpul
M-au stropit pe față: doar, doar, să mă scol

Ca din vis cu dânșii să rămân în minte
Cel puțin jumate din cât îmi e dat,
Dricul fără roate grăbit, pasă-mi-te...
M-a rotit cu patul în arc spiralat.

STIH BACOVIAN

Bate, bate, bate
clopotu-n cetate
Asurzind departe
vremile-s deșarte,
Bate.

Joacă, joacă, joacă-n
damf de busuioacă
Joacă ursul, Doamne
pentr-un șfanț în troacă,
Joacă.

Plânge, plânge, plânge
plânsul nu-i ajunge
Dus prin țări străine
fratele-mi de sânge,
Plânge.

Trece, trece, trece
lumea se petrece-n
Zbor spre nicăierea
cârd de ciori betege,
Trece.

Pleacă, pleacă, pleacă
nu va sta oleacă
Diligența vieții;
bine și ce-i dacă...
Pleacă!

Fie, fie, fie
vreme de beție,
Să uităm de-a noastră
grea ipocondrie,
Fie!

INIȘTI

Rătăcitor printre străini
simt cum traseele se gată;
Cu mintea plină de idei
întors de vânt pân-la hotar
Rămân surprins să-mi văd în clar
câmpia
nelucrată.

De-altminteri cum mă rod nevoi
pre rost să-mi macine lăuntrul
Și că din mers nu pot prelua
mai vechile-ndeletniciri,
Visând în van la fericiri
mă las întins
ca untul.

Ce pot să fac, este să-mi vând
la târg parcelele cu iniști;
Cum nu-s zgârcit
mai las la preț,
Din te miri ce, fără răgaz
mă trag de mâneci și fac naz
zănatice neliniști.

ESTUARUL

Timpul,
că vrei sau, nu vrei,
Oricum trece!
Bănuiesc că fuge speriat
De ciocanul fierarului
Gata sa-l sfarme-n bucăți
Cu mine pe-acolo și eu
Tăind frunze la câini,
În loc să alerg bucuros
Pe plaja estuarului
Gata pregătit
De promenadă.
Fierarul lovește o dată,
Eu clilesc de două ori
Pentru a mă feri
Atât de așchii
Cât și de valurile ecourilor
Întoarse din larg,
Ca efect al loviturilor
Anterioare.

Timpul,
că-i bine sau, nu,
Oricum trece!
Secvenționat în bucăți
De limba ceasului
Din atelierul fierarului
Urnită cu fiecare impuls
Dat de ciocan,
Îmi ticăie în urechi

Să ridice bățile inimii
La frecvența
Pasului meridian
Al Pământului care,
Odată cu refluxul apelor
Întoarse în larg
Va dispune să am
Pentru încă o zi...,
plaja estuarului.

ANARHISTUL

Sar din jilțuri umbre dese
alergând neînțelese
Peste-al zilelor tablou
ca penița-mi de stilou
Înmuiată în cerneli
cu tot felul de scorneli;

Vin să le dau socoteală
pentru tușa de sminteală
Emblematic scursuri
proțâpitate-n sinecuri,
Fiindcă trec pe drum ca surdul
colorând în gri amurgul

Soarelui ce clocote
enervat de clopote
Și că-s pui de anarhist
Eu..., poetul cel mai
trist!

MASCARADA

S-au înmulțit dihoniiile urii
Polemizez mai rar cu cineva,
Mi-am luat la drum papuci de mucava
Fiindcă-am să-alerg pe muchia bordurii;
Nu mă mai tem de vreo persoană-anume
Ori de-un conflict iscat aiurea-n stradă,
Sunt fericit că scap de mascaradă
Și mai ales de hoți, minciuni, cutume...;

Cum nu suport politica de stat
Merită doar să ne confiște totul,
Îmi pare rău că mulți vin și pun botul
La tromboneli cu zahăr vanilat;
Ce mult aș vrea prostia să ne doară
Și-ncă ceva: - Biserica să urle!
Mi-e frică doar că liniștea-i din turle
Va picura deasupra-ne cu ceară.

Meșteri parohi schimbând politichia
Din parodii în aiureli solemne,
Vor face tot să nu scăpăm de tehne
Păstrând cum e: ne-atinsă hardughia.
Eu mă opun, de-aceea sunt pe stradă
Nu vreau să fac vreun pact cu cineva,
Mi-am luat la drum papuci de mucava
Să scap în marș de trista mascaradă.

LĂSAȚI LUMEA

- Lăsați lumea, dați-i pace!
dânsa e cu treaba ei,
Lungul nasului să-l vedem
când în nări purtăm cercei;
Lumea e rătăcitoare
n-o mai sâcâți degeaba
Fiindcă-ntrega ei poveste
e un fel de baba-oarba,
Un joc de ascuns pe-aiurea
de când ne-a crescut aluatul,
Puși în fața evidenței
fugim cum ne taie capul
Uite-așa, care-ncotrova
căutând un pituluș,
Ghimpi de-ar fi ascunzătoarea
vom sta ca într-un culcuș
Chirciți, fără-a scoate-un sunet
numărând din doi în doi
Să n-apuce mămăruță
să ne prindă și pe noi!

x

Am putea găsi în ceruri
locuri bune de-ascunziși
Și cum privim într-acolo
tânjind să scăpăm de griji,
- Lăsați cerurile-n pace!
ele sunt cu treaba lor,
Nu vă mai jurați pe stele
legăturile de-amor
Că ne știu demult năravul

sinuos, cu două fețe
Și sprințar, bate-l-ar vina
după-o altă frumusețe;
O, ce mult aș vrea ca Domnul,
din al lui tainic priveghi
Printre noi să se pogoare...
spre-a ne trage
de urechi!

UMOR DE PLUMB

Îmi trec prin cap tot felul de prostii
Când sunt stârnit cu vorbe muștrătoare,
Ca să rezist, le iau ca mici atenții
Precum ai bea o zeamă de cicoare.
E încă viu umorul meu de plumb
Emană spori ca drojdia prin țesuturi,
De câte ori mi s-a cerut să-l vând
M-a părăsit precum un stol de fluturi;
Mă bat la cap tot felul de minciuni
Un fel de tir al unora cu ciudă,
Fiindcă nu pot oricând să le răspund
Decât să-njur, mai bine-i fac să râdă;
Așa-mi adun grimasele-ntr-un zâmbet
Nevinovat, mult mai pufos ca jimbla,
Încrezător, cu șanse de izbândă
Mă-ntorc spre ei și scot de trei ori limba!
Îmi trec prin cap și alte giumbușlucuri
Mi-e încă viu umorul dar, mă doare,
Emană spori ca drojdia prin țesuturi
Tirul întors cu-alice de cicoare.

UVERTURA

La reveriile plăcerii
când ne invită limba-n gură
Sub cerul bolții palatine
gustul devine-o uvertură;

Ne este sfânt meniul zilei
n-aș vrea să-i fac un simulacru,
Cum pofta pare nedecisă
între amar, sărat și, acru

Îi voi compune-un oratoriu
mixând aceste elemente
Astfel încât firul melodic
pudrat ușor cu condimente

Să fiarbă-n clocot într-o oală
la spuza unui foc încet,
Miraj al meselor, -meniul
prin sine însuși desuet-,

Când ne va fi servit pe tavă
cu fast, aromă și culoare,
Din prima unduire-a limbii
omul flămând să se-nfioare

Străpuns până în ița cărnii
din arcul bolții palatine,
Astfel ca lupta dintre gusturi
să nască-o droaie de idile

Pentru-a găsi plăcutul dulce
vă spun că, nu-i deloc ușor!
Oricât de-amar ar fi concertul
îl vom stropi c-un vinișor,

Dacă-i sărat, mai punem acru,
de e prea acru ce deguști
Stăruitoarea noastră limbă
nu va ceda nici dac-o-mpuști

Fiindcă posedă instrumente
de-a păcăli sărmana gură,
Știind oricând să dirijeze
gustul cel bun, din uvertură.

DECÂT MĂRIRI

Decât măririi, favoruri, și-adulat
Ca la final de tine să te sperii,
În urbea mea cea plină de isterii
Mai bine-i singuratic și uitat.
Amant fragil al muzelor cu soți
Din primul ceas și cu-asta nu mă laud,
Ca parvenit tichia mea de laur
Făcută zob, au strâns-o doi iloți!
Decât coțcar ori vreun arhonte bleg
Retransformat ca prostul în fudul,
Eu vă promit ce am să fac, și jur,
Că de-un țaruș cu lanțu-am să mă leg
Spre-a-mi ispăși întreaga nebunie,
Țintă să fiu, la toți de dat cu pietre
Exemplu clar de om fără regrete

După baston, joben și pălărie;
Pentru că știu, se va întoarce ița
Cu noi urzeli vopsite în arseniu,
Astăzi cum văd sfârșitul de mileniu
La casa mea a scos din cuie șița;
Decât măririi, favoruri, și-adulat
O spun pe șleau, ferește-te cât poți,
Încuie-te cu lacăte la porți
Și stai așa..., o vreme-nșingurat!

VOIAJ LA POLI

Și se făcea că așteptam,
nu spun cât îmi era de teamă
Să-ntrezăresc scrutând în zări
o licărire de lumină,
Din lung în lat, de sus în jos
cu aripi grele de aramă
Zbura ca vântul unduind
sufletu-mi, pasăre străină.

Câmpuri de ace în priviri
mi-au răsărit în loc de soare
De parcă-aș fi ajuns la poli
cu stele veșnic adormite,
Nori n-am văzut, doar fulguia
de unde? Nu știu. Ce ninsoare!
Întoarce-te, - i-am zis șoptit -,
că nu am straie potrivite!

C-un ochi am dat să văd măcar
dacă-i așa precum se spune
Că paradisul e un loc
al fericirilor supreme,
Stoluri de îngeri prin ninsori
atâta am văzut, anume
Zburau spre-a întocmi un disc
deasupra negurii eterne.

Apoi în disc prin scânteieri
urmasu explozii violente
Iradiind săgeți de ger
probabil, suflete de îngeri,
Și cum mă sufocam în somn
dormind cu fața la perete
Îmi șficiau pe la urechi
de-acolo tunete și fulgeri.

Nu știu exact cât să fi stat
neputincios, cuprins de teamă,
Cu ochii țintă înspre poli
dup-o speranța de lumină,
Din lung în lat, de sus în jos
zburând cu aripi de aramă
Mi s-a întors ca din senin,
sufletul...
pasăre străină.

LIBERUL ARBITRU

De la așa-zisa dată
al unui oarecare început
Încă nedeslușit,
i-au trebuit bunului Dumnezeu
Miliarde de ani
ca să ne desăvârșească;
Nici măcar acum, atât eu cât și tu,
n-am realizat faptul
Că suntem bărbatul și femeia,
ori mai bine spus
Vadul și râul care,
își remodelează prin dragoste
ființarea.

Însă,
odată ajunși pe tărâmul geloziei
Și invidioși la propriu
că ceea ce îi lipsește unuia
Se află în grădina celuilalt,
atât bărbatul cât și femeia
Tulburați de iubire,
fără un consult prealabil al inimii
Au purces să se preschimbe
după cum i-a dus mintea
Unul, în celălalt. Cam la fel a fost
și cu povestea fiarelor slobozite
din cutia Pandorei:

Hidrele infernului
când s-au văzut la lumină
Și-au multiplicat capetele
de pe tulpina aceluiași trunchi
Într-un număr atât de mare
încât, indignat peste măsură Zeus
De lăcomia fiarelor,
le-a lăsat în pace să facă ce vor
Și să se muște între ele, până la pieire.
mi-e frică astfel ca nu cumva
Vreodată, bunul Dumnezeu,
supărat pe noi de ceea ce facem,
Să nu se gândească să apeleze
la aceeași procedură.

SUPRAREALISTUL

Astăzi e joi,
am strâns gunoiul
Din colțul ochiului de rai,
Stropit cu lacrimile muzei
Făcuse flori de mucegai
Ca și poemele-mi de-altfel
Cândva cu aere de fițe,
Cum n-au mai fost băgate-n seamă
Mi s-au uscat de la codițe;

Astăzi e joi,
am dat citirea
Contorului de la curent,
Nu știu de ce însă, vecinii

Vorbesc că se învârte lent
La fel ca mine când mai scriu
Pe la gazete vreun articol,
Fiind în contrast cu ce cred dâșii
Citindu-mă, le par ridicol

Astăzi e joi,
a venit gazul
Pe contul lunii precedente
Și-observ că au mărit tariful
Așa..., cu câteva procente
Încât la ochiul cel mai mic
E necesar să îi schimb duza!
Păi, când am vrut să fac cafeaua
M-a îmbrâncit nervoasă muza,

Astăzi e joi,
cei de la apă
Două femei și-un bodyguard,
Venind să vadă apometrul
Cu o lentilă peste gard
Au stat un ceas să se convingă
Dacă contorul mai e bun,
Sub poartă mi-au lăsat factura
Umflată și-asta... ce să spun!

Astăzi e joi
cam toată ziua
Pe colțul ochiului de rai;
Cum să fac bani, mi-a picat fisa:
Voi vinde flori de mucegai.

TÂLHARII

Îi căutam pe vremuri în păduri
Așa e scris și-n cronică bătrâne,
Cu timpul însă, lumea evoluând
Oricum ar fi năravul lor rămâne;

De peste tot, continuu ne pândesc
Tâlharii cruzi ai veșnicei morale,
Rebrenduiți în caste după crez
Ne rod intens măduva-n mădule.

Excrocii de-azi nu sunt ca cei de ieri
Sunt mai abili, mai ageri, mai isteți,
Mințindu-ne că-s oameni de afaceri
Dispar ușor din sfera de suspecti

Asta constat, că-mi vine să iau câmpii
Văzând cum râd de noi braconierii,
Mereu "in rem" și-n curs de cercetare
Au tras fir lung prin ițele puterii

Până la vârf evoluând năravul
Nici prin păduri nu mai roiesc tâlharii!
Au dispărut? Din contră, sunt mai mulți!
Au toți culcuș pe lângă cancelarii.

CUPA MILEI

Hotărând că viața am s-o pun în versuri
Nu dau explicații nimănui măi, frate!
Cum nu-i simți esența plină de-nțelesuri
Treci prin ea degeaba oricât te vei zbate;
Vei greși din prima alegând huzurul
Ca pe-un dar dat ție: vai, ce om bolnav!
Unde îți e mintea când în cer azurul
Peste necuprinsuri fremătând suav
Va goni seninul holdei de mistere
Cu a noastră hrană-n zările albastre,
Mii de ani lumină vom cerși la stele
Așa-i scris în cartea obârșiei noastre!
Că trăim din visuri fără rost, le știi,
Totdeauna roze după-a noastră minte,
Impresar de lacrimi mi-a fost dat să fiu
La a milei cupe pururea cuminte
Spre-a rodi în ceruri rugăciunea-mi daruri
Și pe noi să cadă mană din belșug,
Fără muncă frate, milele-s amaruri,
Viața ni se-ntoarce ca brazda de plug
De la alb și dulce într-o noapte sumbră
Plină de neliniști cu-aripi de cocori,
Ia și-aruncă cupa, nu mai sta la umbră...,
Mergi de-ți ară câmpul!
Altfel ai să mori.

POEM METALIC

Plouă din cer mercur pe buruiene
Și peste tot câmpiile-s acide,
În ele-mi cresc răsadul de poeme
Fără să știu că stropii-l pot ucide;
Metalul alb intrat în profunzime
A căpătat veleități lacustre,
Pe un canal l-am dirijat cu mâna
Să n-aibă timp din versuri să deguste;
Neastâmpărat răsadul meu feeric
Ca un nebun ieșit-a dintre rânduri,
Poftind să bea himerica otravă
De pa canal, a luat-o înspre prunduri.
Fantomă gri așa mă vede lumea
După cum merg ca titirezul șubred,
- Lăsați-mă, nu vă mai pierde-ți vremea!
Metalul greu mi-a năpădit în suflet
Și-acum doar el va îngriji răsadul
Să crească 'nalt în cartea-mi de poeme,
- Nu le citiți, pot fi otrăvitoare!
Au vers acid și-s pline de blesteme.

BOCET ÎN SAT

Glasul vremilor trecute
Peste satul meu bocește
Ca un ropot viu de ploaie
Sacadat, militărește

Of, așa mare tristețe
M-a cuprins lângă prichici

Văzând cum arată curtea:
Mușuroaie de furnici,

Bălării de câțiva metri
Necosite de-astă vară,
Rugi de mur întinși pe-alee
De la poartă pân' la scară

Ce să vă mai spun de casa
Nedeschisă de un an,
Am găsit-o-n vreo trei locuri
Cu crăpături în tavan

Și-un miros stătut, chiar rânced
De la molii, carii, fluturi,
De parcă strigoii lumii
Au dormit prin așternuturi;

C-am ieșit puțin la poartă
Să văd ce mai fac vecinii,
Lângă noi în stânga-n, dreapta
La fel, au crescut ciulinii

Iar pe garduri sunt afișe
Scrise care mai de care
Să-nștiințeze doritorii
Că, sunt toate la vânzare

Glasul neamului din vatră
Ascultându-l cum bocește
Mi-am dat seama după bocet
Că mă roagă părintește:

- Fiule, ca-tă-ți românii,
Fă ceva să mi-i oprești...
Altfel, se va umple satul
De staboruri țigănești!

CU MINE-N COȘ

Azi am plătit temutului vâslaș
Un ban în plus să nu mă ia în barcă,
Corupt cum e prin ortul dat ca plată
Pe-al său răboj m-a-nscris la copilași.

Sunt câțiva morți iubito-acum în sat
Ce vârste au, ori din ce hram nu știu,
Că am scăpat de catafalc și-s viu
Precum mă vezi, voi mai trăi un veac!

Toarnă-ți și tu parfum cu iz de crin
Căci e-un miros asmatic de cadavre,
Nu vreau să stai cu lumea la palavre
Uită de ea și,... haide să fugim

De tot ce-i rău, ca timpul să ne șteargă
Orice-amintiri dacă-am trăit vreodată,
Vino, te rog, nu mai privi mirată
Nu aștepta ca moartea să te-aleagă

Într-un târziu, că-ar fi o nerozie
Să dispărem așa..., de pe pământ!
Reconfițind al nostru legământ
O șansă-avem, am să ți-o spun și ție:

Îi voi plăti temutului vâslaș
Un ban în plus să nu te ia în barcă,
Te va da jos lâng-un buștean de salcă
Cu mine-n coș, de-a pururi copilași.

IMPACT SONOR

Se-aprind pe deal
lumini multicolore,
Trec corbi de frig
spre zări întunecate,
Se simte-n vânt
că lume-a luat-o razna
Și tobe bat...,
întruna pe cetate.

De două nopți
răbufnă bas-reflexul
E festival
cu zbenquieli sinistre,
Topiți de somn și-n stres
pensionarii,
Sunt hotărâți
să deie acatiste.

Jos în oraș
e forfotă de tineri
Grup după grup
cu câte-un ins în frunte
Dau zvon prin târg că,
începând de vineri

Și până luni,
se vor distra pe rupte;

Veniți cu noi,
să umplem iar cetatea
De țipete,
de zgomote, urale!
Lasere verzi
vor săgeta orașul
După strigoi
prin câteva cvartale;

E festival
în marea "Citadelă"
Metal/hard/rock,
și-i primul de-acest fel,
Se va sfârși
c-un foc de artificii
De n-om avea la pulpe
vreun cârcel;

Căci ne-am propus
să scoatem la lumină
Mizeria
din locuri deocheate,
Se simte-n vânt
că lume-a luat-o razna
Și tobe bat...,
întruna pe cetate.

PRESCHIMBAREA LA FAȚĂ

Înainte de-a fi
Creionat din nimic
Etalon de substanță,
Îmi e dat să-ntrețin
Un jărătic aprins
La altaru-mi de lut
 Cu scânteii de lumină;
În contrast cu ce simt
Și-obligat permanent
Să aduc corecturi
Spre-a-mi menține la pas
Răsuflarea,
Îmi e peste puteri
 Să discern un alt drum;

x

De aceea mă zbat
În a face ceva
La aspectu-mi frivol
Întrucât, știu că par
Caraghios. Un alt chip
De-aș avea...,
 Oo, ce-ar fi!
Mă-nfior cum arăt!
Tot ce știu, e că am
Timp destul
Să-mi grăbesc
Conștient în vreun fel
Preschimbarea
 La față.

CRONICI DE AUGUST

Orașu-i plin de fum și violență
Se-aud cum trec salvările pe stradă,
Canalele de știri în permanență
Transmit direct sinistra ambuscadă;

Mă frec la ochi și nu îmi vine-a crede
Simt un fior ce inima-mi străbate,
Mășăluiesc furiile din oameni
Pe fronturi largi, în flanc desfășurate

Astfel încât să ne târâm ca viermii
Înfricoșați de șubrețimea vieții,
Formațiuni anume instruite
Sparg bolovani pe marginile „Pietii”

Pentru ultrași să aibă la proteste
Știind că vin și fani din diaspora,
Pe lângă ei concetățeni mai pașnici
Înscriși din timp spre-a fi plătiți cu ora

Să strige-n cor sloganuri mincinoase
Utile doar unor sforari diabolici,
Cum stau pitiți sub prapori de mătase
Nu le disting figurile hidoase:

x

Oricum de ei, voi pomeni în cronici.

LUMINATORII

Peste baraj
Ziua a tras un lung lințoliu,
Lacul surprins de-al nopții doliu
Comandă apelor să-aprindă
 Toate luminile-n oraș.

Electrica,
Ne-a pus pe drum luminatori
Cu rol de supraveghetori
Să fim oricând "interogați"
 De cineva;

De-aceea trag
Spre ei din zona multifloră
Gângăanii mii ca într-o horă
Zburătăcind în sus și-n jos,
 Până ce cad.

Cu pași grăbiți
Aș vrea să trec peste baraj,
Centrala spumegă-n talaj
Pe vadul râului scăpând...
 Pești suferinzi.

Indiferent
Ce-mi este dat,
Decât să-adorm înfricoșat
Voi înșira pe fire-n gând...
 Stâlpi de curent.

FUGARI MIOPI

Așa de mult mi-e frică
să te mai văd o dată,
Evit să nu se-ntâmples
nici dacă-ar fi în trecut,
Sălbatica-mi pornire
de fapt, neastâmpărată
Convinsă-i peste poate
că-aș lua-o de la capăt.
Și dacă de cu ziuă
se va-ntâmpla să fie
Ca din senin pe stradă
să îmi răsari în ochi,
La-ncrucișări de drumuri
mereu neprevăzutul
Menit să-nnoade calea
unor fugari miopi
Îmi va-nlesni, sunt sigur,
războiul cu absurdul
Unor pretinse reguli
iscate fără rost,
Oprește-te la rându-ți,
să retrăim iubito
Măcar, o amintire...
din dragostea ce-a fost.

NEWS- ALERT

Prin news-alert se-anunță
că vine înspre noi
Un meteor gigantic
cât patru piramide,
Conform unor predicții
de care nu mă-ndoi,
Despre-un prăpăd ce va fi
cândva, spre-a ne ucide,
Să-l aflu, mi-am pus mintea
și eu puțin la treabă
Cu oarecare temeri
gândindu-mă la moarte,
În general fiind sceptic
la tot ce se transmite
Am revăzut distanța
dintre Pământ și Marte,
De-asemenea traseul
pe care zboară astrul
Ținut în frâu de Soare
cum ții un câine-n lesă,
Și-am constatat prin calcul
că nu-i decât o glumă
Neliniștea iscată
cu-atât aplomb...,
De presă;
x
Nu trece mult și iară
ne alarmează presa

Cu noi evenimente
mai mult să ne-ngrozească!
Vânturi și ploi pe-alocuri
cu-aspecte de tornadă,
Cutremure-n Pacific,
posibile tsunami,
Un accident teribil
cu morți pe-autostradă
Că mă apucă plânsul
de ce-au pățit sărmanii!
De-asemenea se-anunță
că se vor strânge astăzi
Manifestanți prin piețe
așa..., de nicăierea!
Ce vor? Nu știu nici dânșii...
oricum, sunt prinși, se vede
Într-un demers mai amplu
pentru-a schimba
Puterea.

xx

- Grozave știri, ce presă...
de viață să mă satur!
Cum nu vreau să particip
l-acest scenar' de teatru,
Doresc să-mi fie-alături
și cetățenii urbei!
Sper asta, nu sunt sigur,
poate-mi vor da dreptate
Văzând și ei cum crește
mai grav, cum se-ntețește
Discordia-ntre oameni
printr-un complex de factori
La care suntem martori

cu știrile de-altfel...,
Anume selectate.

PÂNĂ LA MELC

După cum melcu-și construiește
căsuța din sîdef și calcar,
Fără vreun plan avut în minte
ori vreo idee din afară,
Mi-e foarte greu să-nțeleg: - Cine,
l-a îndrumat spre-această formă
Ca el de prin urzici și frunze
să o ridice în spirală?
Nu cred deloc în evoluții
afirm deschis și nu mă-nșel!
Nepieritoare-n generații
conștiința rațiunii pure
Prin infinitele-i demersuri
în a purcede prin eter,
Și-a redescris în cod genomul
cu legi din ce în ce mai dure
Perfecționându-se s-ajungă
până la melc, știind că dânsul
Fără vreun plan avut în minte
ori vreo idee de lucrare,
Va rezona cu toată ființa
imboldurilor ancestrale
Fiindcă doar el din întreg regnul
ales a fost pe veci să ducă,...
Tot universul în spinare.

SURÂSUL

Un zâmbet șters și-acela
mi-a mai rămas pe față
Ecou al unei inimi
firave suferind,
Sunt mulțumit că este
un nou imbold de viață,
Un ultim dar dat zilei
cumva, să mă destind.

Nu vreau să intr-un plasa
niciunei aparențe
Străsă-mprejur cu forța
de îngeri ipocriți,
Ce vor? O-ho, destule,
vor bani pentru clemențe
Și-armate-ntregi de fraieri
ca mine: prozeliți,

La lupte duși cu-arcanul
pentr-o idee sacră,
Ca mai apoi să-ajungem
oscioare-n paradis,
Orbecăind pe-aiurea
să fiu lăsat la vatră
N-accept..., fiindcă m-ajută
șăgalnicul surâs;

Așa cum e, lumină
ce profunzimea cerne
O lovitură morții
durerea-mi potoli,
Să pot rămâne-n viață
așa, măcar o vreme
Mă lupt pentru surâsu-mi
din fiecare zi.

x

Of, inimă, știu bine
cum toci mărunț la clipe
La fel precum silfida
din liniștea eteră,
Pe freamătul de gânduri
iscat cu-a tale-aripe
Promit să râd în hohot...
ca să trăim o eră!

P.S.

Iubite cititorule,
căzut probabil în văltoarea de idei a cărții, nu te lăsa furat de unda
înșelătoare a acesteea ci, așează-te comod în culcușul gândurilor de
pe retina ochiului minții tale, deoarece numai acolo îți vei regăsi
echilibrul interior.

CUPRINS

ARS-POETICA /	5
PREFAȚA /	6
DIABOLICA SĂMÂNȚĂ /	7
PRIVEGHI /	8
VODEVIL /	9
AVATARUL /	10
PLÂNGI, ÎN GÂND! /	11
TUNELUL /	12
ÎNTRE NOI, PUSTIUL /	13
PÂNĂ LA SFINȚI /	14
DIHOTOMUL /	16
INFRAMINIMUL /	17
LA DIN, DIRIN-DIN /	18
LACRIMILE IDENTITĂȚII /	19
SUMUS ES SUM /	20
TRASEE /	21
MARCHIZA DE POMPADOUR /	22
PREJUDECĂȚI /	23
ÎN OCHIUL FURTUNII /	24
NEVĂZUT A FI LUMINĂ /	30
ÎNCĂ-I IANUAR' ȘI PLOUĂ /	32
LA STADION /	33
TENTAȚII LA RIDICOL /	34
FOC DE STELE-N PIETRICELE /	35
LA CIȘMEAUA PĂRĂSITĂ /	36
PRIN TĂCERI SĂ CUTREIER /	37
DOR DE ȚARĂ /	38
PERMANENT ÎNVRĂJBIȚI /	40
MI-AR FI SORTITĂ MIE	41
EXCELSIOR /	42

PIAȚA DE ILUZII / 43
POARTA / 45
PRIN MINE / 46
MARTIE-NTÂI / 47
SCÂNTEIERI / 48
DULCEȚI ÎN CRUD / 49
ARMONII / 50
DĂNILĂ / 51
PROTOCOALE / 52
GLASVANDURI / 53
ÎNCARCERATUL / 54
REGRETE / 55
VAI, CE AMICI! / 56
MEDIATORII / 57
ÎN LOC SĂ LUPT / 59
BONDARUL / 60
DESCULȚ PRIN NOAPTE / 61
ÎNSEMINÂND NOI STELE / 62
PAPIONUL / 64
ÎNAINTÂND / 65
SEDUS DE RAI / 66
ARCUL DE SECUNDĂ / 67
STIH BACOVIAN / 68
INIȘTI / 69
ESTUARUL / 70
ANARHISTUL / 71
MASCARADA / 72
LĂSAȚI LUMEA / 73
UMOR DE PLUMB / 74
UVERTURA / 75
DECÂT MĂRIRI / 76
VOIAJ LA POLI / 77
LIBERUL ARBITRU / 79

SUPRAREALISTUL / 80
TÂLHARII / 82
CUPA MILEI / 83
POEM METALIC / 84
BOCET ÎN SAT / 84
CU MINE-N COȘ / 86
IMPACT SONOR / 87
PRESCHIMBAREA LA FAȚĂ / 89
CRONICI DE AUGUST / 90
LUMINATORI / 91
FUGARI MIOPI / 92
NEWS-ALERT / 93
PÂNĂ LA MELC / 95
SURÂSUL / 96

De același autor:

1. Armonie divină- poezii, Editura Călăuza, Deva 2010;
2. Îngerii nopții - poezii, Editura Prod. Com. SRL, Târgu-Jiu, 2010;
3. Interferențe - poezii, Editura Karina, Deva, 2012;
4. Pasărea Paradis - poezii, Editura Karina, Deva, 2013;
5. Fulgere în oglinda sufletului - poezii, Editura Karina, Deva, 2013;
6. Lumina umbrelor - poezii, Editura Emma, Orăștie, 2014;
7. Revelațiile tăcerii - poezii, Editura Emma, Orăștie, 2015;
8. Insomnii - meditații, Editura Emma, Orăștie 2015;
9. Sonetele firii - poezii, Editura Emma, Cluj, 2017;
10. Trilogie fantastică - teatru liric, Editura Ștef, Drobeta Turnu- Severin 2017;

Volum recomandat
de
ASOCIAȚIA
CULTURAL-EDUCAȚIONALĂ ȘTEF
Președinte - Ștefania Adela NEDELCU

Tel: 0744 495 186

DE ACELASI AUTOR:

1. *Armonie divină- poezii*, Editura Călăuza, Deva 2010;
2. *Îngerii nopții - poezii*, Editura Prod. Com. SRL, Târgu-Jiu, 2010;
3. *Interferențe - poezii*, Editura Karina, Deva, 2012;
4. *Pasărea Paradis - poezii*, Editura Karina, Deva, 2013;
5. *Fulgere în oglinda sufletului - poezii*, Editura Karina, Deva, 2013;
6. *Lumina umbrelor - poezii*, Editura Emma, Orăștie, 2014;
7. *Revelațiile tăcerii - poezii*, Editura Emma, Orăștie, 2015;
8. *Insomnii - meditații*, Editura Emma, Orăștie 2015;
9. *Sonetele firii - poezii*, Editura Emma, Cluj, 2017;
10. *Trilogie fantastică - teatru liric*, Editura Ștef, Drobeta Turnu- Severin 2017

Dumitru Dumitrescu, reușește din plin să coboare din căile cerești pe drumul anevoios al poeziei bune prin sensuri și sintagme noi, menite să poarte cititorul avizat spre o altfel de înțelegere a vieții și tainelor ei, pe care deja le cunoaștem. Poemele sunt încartiruite solemn în dimensiuni blânde, cu imagini multiple spre deslușirea ușoară a interpretărilor autorului, din lumea onirică ori cea sacră. Poemele însele sunt niște autodefiniri, multe încă sub semnul întrebărilor. Prin prezentul volum Dumitru Dumitrescu, ne întărește convingerea că este un maestru al condeiului, dând poeziei poveri de frumos și înțelepciune, iar cititorului satisfacția regăsirii printre teme existențiale abordate.

Scriitor, Dumitru Tâlvescu

